EBÛ ABDULLAH EL-MEHÂÎ

Fıkıh âlimlerinden. Künyesi Ebû Abdullah olup ismi, Ca'fer bin Abdürrahîm el-Mehâî'dir. Cünd şehrine yakın bir yerde ikâmet etti. Açık kerâmetleri görüldü. 460 senesinde, oturduğu köyde vefât etti. Fıkıh ilmi üzerine birçok eser yazdı. Ebû Abdullah, çok ibâdet eden, zühd sahibi, sâlih, haram ve şüphelilerden kaçmasıyla meşhûr bir âlim idi. Birçok âlim, kendisinden fıkıh ilmi öğrendi. Kâfi kitabının sahibi İmâm Ebû İshâk es-Sarzeti bu âlimlerdendir. Ebû Abdullah, fıkıh ilmi yanında ferâiz ve diğer ilimlerde de söz sahibi idi.

Şöyle anlatılır: Ebû Abdullah hazretlerinin bulunduğu köye birgün düşman askerleri saldırdı. Köylüleri öldürmek için üzerlerine hücum ettiler. Kime kılıçla vursalar, ona hiç birşey olmuyor ve kan bile akmıyordu. Köy halkı ve Ebû Abdullah'ın talebeleri bu duruma çok şaşırdılar. Bu sırada talebelerinden biri kendi kendine, "Burada harb var. Ben kaçıp memleketime gideyim, harb bitince geri dönerim" diye düşündü. Hocasından izin almadan memleketine gitmek için yola çıktı. Köyden bir süre uzaklaştıktan sonra, düşman askerleri onu yakaladılar ve öldürdüler. Düşman askerleri, buna kılıç darbelerinin nasıl işlediğini, köyde bulunanlara ise neden işlemediğini merak ettiler. Bunun sebebini araştırmaya başladılar. Köylülere, bunun sebebini sorduklarında, onlar "Burada şöyle büyük bir zât vardır. İsmi, Ca'fer'dir. Onun yüzü suyu hürmetine kılıç darbeleriniz bize te'sîr etmez" dediler.

Bunun üzerine düşman askerleri, Ebû Abdullah hazretlerinin evine gittiler. Onu yakalıyarak, kılıçla vurmaya başladılar. Ebû Abdullah hazretleri darbelerle yere düştü. Düşman askerleri

onu öldü zannederek, öylece bırakıp evini terk ettiler. Onların arkasından Ebû Abdullah'ın talebeleri, hocalarının evine girdiklerinde, onu namaz kılarken buldular. Namazı bitince talebeleri ona "Hocam! Size bu kadar kılıç darbesi vurdular. Size hiçbirşey olmadı ve vücûdunuzdan bir damla bile kan akmadı. Bu nasıl oldu?" diye sordular. Ebû Abdullah, "Allahü teâlâ herşeye kâdirdir. Ben onların bana vurduklarının farkında bile değildim" deyince, talebeleri "Hocam! O anda ne ile meşgûl idiniz?" diye suâl ettiler. Ebû Abdullah bunun üzerine, "Ben o anda Yasin sûresini okuyordum. Onlar gittikten sonra namaz kılmaya başladım" dedi.

Düşman askerleri, bütün uğraşmalara rağmen birşey yapamıyacaklarını anlayınca geri dönüp gittiler. Ebû Abdullah, talebelerine ilim öğretmeye devam etti.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Câmi-ü kerâmât-il-evliyâ cild-1 sh. 380